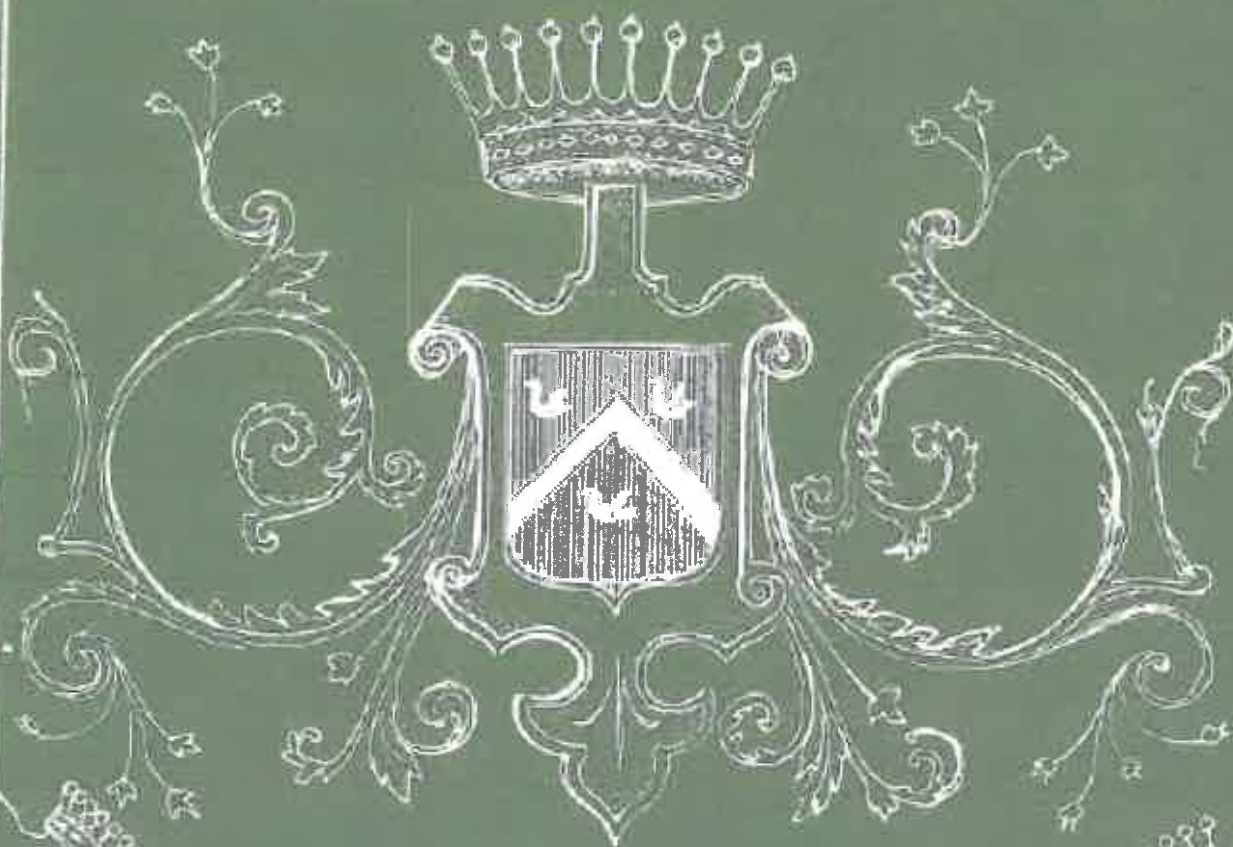

Fra
Sancti Rochi de Monte Brisone
til
Chateau de Monbrison
1223 - 1997

**Fra
Sancti Rochi de Monte Brisone
til
Chateau de Monbrison
1223 - 1997
Udgivet i forbindelse med 10 års jubilæet
29. november 1997**

**Tekst og tegning
av
Mogens Skovborg**

Klosterets Segl.

Fra Sancti Rochi de Monte Brisone til Chateau de Monbrison

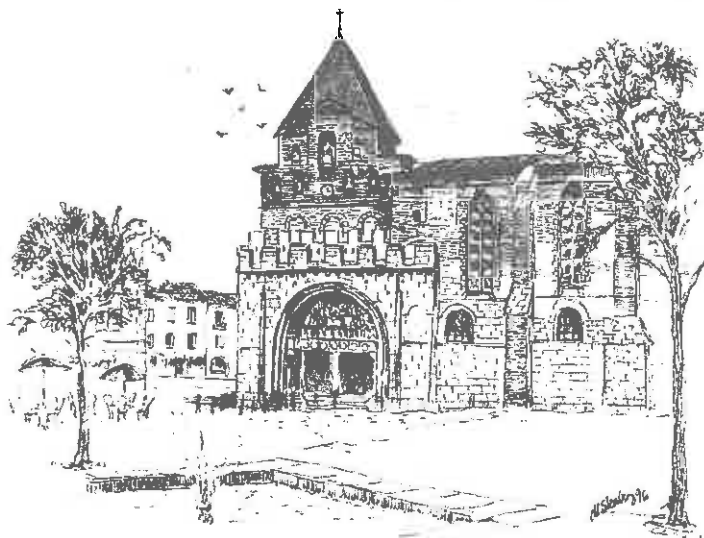
En historisk vandring i slottet **Chateau de Monbrison's** historie fra 1223 til 1997.

Det var sikkert med et salig smil i øyekroken abbeden av klosteret **Belleperche**, d. 20. mai 1223, bukket nok en delegasjon fra adelsmannen **Seguin d'Joncars** ut av kapittelsalen i klosteret, og takket for donasjonen. Døren ble lukket, og han gikk ettertenksomt bort til vinduet, en stund sto han i egne tanker og så ut over elven Garonne. Det holdt på å bli mørkt; noen munkes losset varer fra en pram ved klosterets brygge. Han så gjestene ride over broen mot Castellsarrasin, bak ham holdt ilden i peisen på å gå ut, den kastet svake skygger over bordet med de halvtømte vinglass og dokumentene med abbedens røde lakksegl. Nok en del av baroniet **Sancti Rochi de Monte-Brisone** tilhørte nå klosteret **Belleperche**. Han studerte de nye dokumentene en stund, så gikk han bort til dørkarmen, vendte ryggen til, fant den riktige stilling, og klødde seg. Han var stadig på jakt etter et godt middel mot lopper, de plaget ham. Et par munkes kom stille inn med en ny forsyning av ved, natten kunne fortsatt være kald.

Abbeden var meget glad for donasjonen, dette deilige slottet som hadde preget landskapet i mange år, var meget attraktivt med sin beliggenhet i skogkanten ned mot det frodige landet ved Garonne, han kunne huske at han hadde sett et kart fra 1070 som var arkivert i biblioteket i Moissac. På det kartet var **Chateau Sancti Rochi de Monte brisone** tegnet inn. Dengang tilhørte det **Greven av Lomagne og Auvillar**. Nå var det i klosterets eie. Han bestemte seg for å kjøre en tur neste dag for å beskue herligheten, og hilse på folkene. Så gikk han tankefull til sitt eget sovegemakk for å hvile etter en begivenhetsrik dag. Han takket Gud for gaven, og sovnet inn.

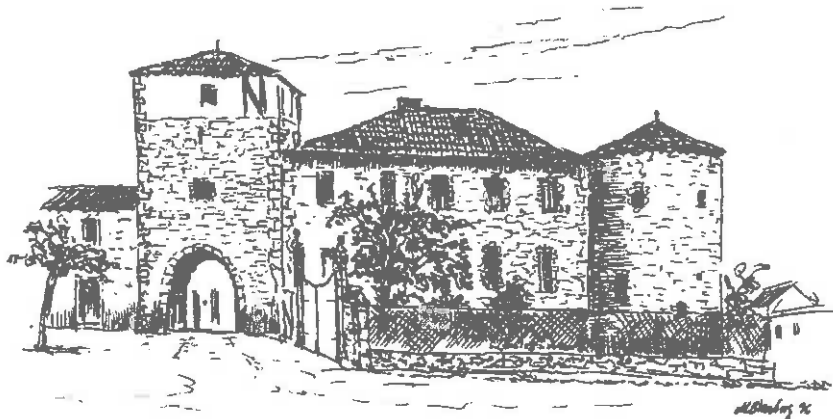
Nede i klosterkjøkkenet satt et par trette pilegrimer, de kom fra den lille byen St. Sernin sur Rance øst for Albi, hvor inkvisisjonen også hadde herjet med all sin gru. De var som andre pilegrimer på vei til Santiago de Compostella for å besøke apostelen Jakobs grav. Munkene ga dem et enkelt måltid mens de hvilte de trette og såre føttene. De hadde nettopp vært i Moissac, og besøket der hadde gjort et dypt inntrykk på dem, spesielt klosterkirken

Klosterkirken. Saint-Pierre

Saint-Pierre med de forferdelige figurer ved inngangen. Pilegrimene var blitt redde for dem, og det var vel også meningen. Kjøkkenmunkene var nysgjerrige etter å høre nyheter fra verden utenfor klostermurene, og pilegrimene fortalte villig, og la kanskje litt til. Man hvisket om katarerne, de var ikke populære her, men munkene ville gjerne høre om dem, og pilegrimene kunne fortelle om Albi og Minerve, og ikke minst Montsegur, det var forferdelig. Inkvisisjonen pinte og plaget de stakkars menneskene fordi de hadde en annen religion, og pavens soldater brente katarerne på store bål, over 200 av gangen, de gikk i døden for sin tro. Pavens våpendragere var overalt, de brente hus og avlinger, og ødela vingårder. Ja selv brønnene ble forgiftet, alt med pavens velsignelse. Det var en grusom tid de levde i. I byen Beziers hadde en av hærførerne spurt pavens sendebud om hvordan han skulle skille katarerne

fra katolikkene, og da hadde pavens mann sagt: «Drep dem alle, Gud vil kjenne sine egne». Munkene lyttet med forferdelse og slo korsets tegn. Men de kunne også fortelle: De fortalte om Vicegreven i Auvillar, **Vesian**, som fra sitt slott høyt over Garonne hersket over elven. Han drev med sjørøveri, og kalte det toll og avgifter til kirken, men han beholdt det meste av pengene selv. Han var ikke særlig populær i byen heller, han plaget innbyggerne med pisk og skatter. De listet seg stille omkring med bøyde nakker, og sjøfolkene på Garonne prøvde å komme seg forbi Auvillar i ly av natten, men det var vanskelig. Greven og hans menn var på vakt.

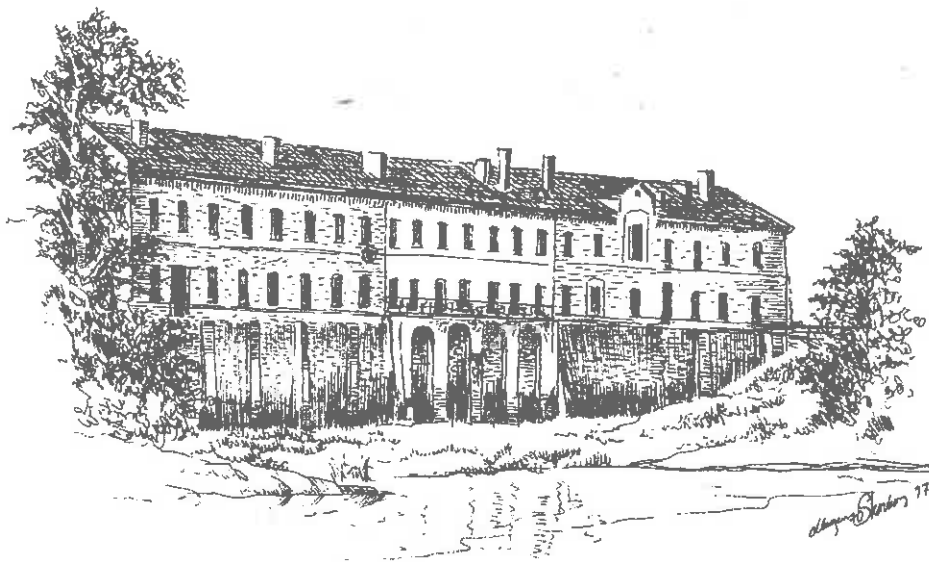

Saint Antoine

Neste morgen sto pilegrimene og så ut av vinduet i kjøkkenet. Utenfor lå morgentåken tett, det var så vidt de kunne se Garonne, det hadde vært en kald natt, rimfrosken lå over landskapet. De hadde lånt et par tepper av munkene, og etter en god natts søvn var de nå klare til å ta fatt på en ny dag. De fikk et solid morgenmåltid og litt brød og vin i veskene. Munkene anbefalte dem å følge stien langs elven til de kom til **St. Nicolas de la Grave**. Derfra var det god vei mot Auvillar og Bardigues. De skulle prøve å nå frem til Saint Antoine hvor hospitalet til Saint Antoineordenen sikkert ville gi dem mat og hvile. Det var langt til Santiago de Compostella.

Livet i kjøkkenet på **Belleperche** finner sin vante rytme, dagene og årene går, det er den 25. mars 1245; våren er på vei, det grønnes overalt. Garonne går stri og gjørmete gjennom landskapet ved **Sancti Rochi de Monte-Brisone**. Det er stadig mye snø i Pyreneene, og flommen truer, munkene samler drivende trær langs bredden ved klosteret **Belleperche**. det kommer godt med senere i den strenge vinterkulden.

En ny delegasjon banker på klosterporten, det kommer igjen gaver til abbeden i **Belleperche**. Denne gangen er det kirkens eiendom i grevskapet **Monte-Brisone** som blir utvidet. Datteren til **Raymond-Armand d. Angombat, Na Pardailhas**, hustru til **Raymond-Armand I. av Preissac**, gir av sin overflod. Hun trenger støtte hos abbeden, og forærer deler av sine områder som ligger inntil **Monte-Brisone**. Det er **La Mothe de Laygue** og **de Labarthe** som hun ofrer for sin sjelefrelse, og abbeden er fornøyd. Hun bøyer seg ydmykt ned på kne for ham, og han legger hånden på hennes hode med en velsignelse, mens de øvrige gjester ser på. Dokumentene får klosterets segl og underskrifter, abbeden smiler, han føler at Vårherre er fornøyd. Gjестene trekker seg tilbake, og abbeden går inn i sitt kammer for å snakke med Gud.

Klosteret Belleperche

Tiden går, og d.25.juni 1252 er det igjen besøk hos abbeden. Det er eieren av slottet **Bouzet** ved **Agen**, **Bernard-Ainard de Bouzet** som ønsker å sikre sin sjelefred ved å gi deler av sin eiendom, **de Labarthe** og **de l'Aygue** til kirken. Disse områdene ligger inntil de områder som **Na Pardailhas** donerte til abbedens **Monte-Brisone** i 1245, og nå ønsket han dette i tillegg. Greven følte seg presset av abbeden, han hadde makt, og han var grådig.

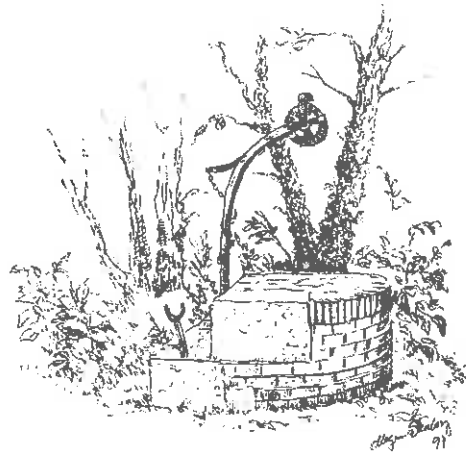
Klosteret i **Belleperche** er nå på sin høyde, de primitive bygningene er ombygd til storslåtte byggverk med praktfulle saler og gemakker som er en abbed verdig. Her blir celebriteter og høye herrer mottatt i audiens, til og med **Pave Clemens V.** og senere **Kong Francois I**, var hans gjester.

Men abbed **Guillaume Jaufere** får også tid til å tenke på sine sognebarn, det er jo mange under hans vinger, hans rike er blitt stort. Den .28. juni 1275 er han sammen med den andre deleieren i **Sancti Rochi de Monte-Brisone**, **Greve Raymond-Bernard de Montec**, hos notaren i Auvillar, **Arnaud de Bolvestro**. Hensikten med besøket er å underskrive en avtale, som går ut på at alle som vil bo ved slottet vil få lov til å disponere et lite jordstykke hvor de kan dyrke grønnsaker og holde husdyr til eget bruk, og kanskje levere til slottet. Samtidig går avtalen ut på at greven kan innkalle de mannlige medlemmene av familiene til å forsvare seg i ufredstid.

Alle er fornøyd med avtalen, og **St. Michel** vokser frem til et lite samfunn med egen kirke. Abbeden løfter atter sine hender og velsigner sine handlinger. Dette hadde kirken og adelen gjort før, de var opptatt av å sikre sine eiendommer og få hjelp fra folket til å drive dem. På denne måten vokste de små landsbyene og ble en del av slottene til felles glede og nytte.

Tirsdag etter Saint Gregoire 1299 er det igjen glede hos herrens tro tjener. Det er greve **Hélie de Tallyrand** av **Perigord** og vicegreve av Lomagne og Auvillar som gir et pent stykke skog til abbeden og **Monte-Brisone**. Skogen ligger i området mellom slottet og Garonne, avgrenset i øst av bekken og veien som går fra Caumont over Laurisol til pont du Bayne, et ikke ubetydelig område. Abbeden gnir seg i hendene, takker på Guds vegne, og favner all hans rikdom.

Folkelivet rundt slottet går sin vante gang, enhver passer sitt. Man hører ikke meget til verden utenfor, det er kun når en trubadur eller et par pilegrimers vei faller forbi, og det er ikke ofte.

Den gamle brønnen på Chateau de Monbrison

Tiden går, det er det herrens år 1300. En kald februar morgen står hun, enken etter greve **Raymond-Bernard de Montech** i sitt vindu og ser ned på gårdsplassen, slottet våkner, kjøkkenpikene er ved brønnen for å hente vann til dagens gjerning, duene flakser rundt med hurtige vingeslag. En ung trubadur har vært gjest på **Chateau de Monbrison** noen dager. Han har underholdt med romantiske sanger, og fortalt spennende historier om kjærlighet for kvinnene, som lyttet med store forventninger, men det var spesielt enken etter greve **Raymond de Montech**, som fanget hans interesse. De unge kvinnene var han forsiktig med, de kunne lett skape besvær og kreve ham til ansvar hvis han var uheldig. Han var mer tiltrukket av de gifte fruene, som i mange tilfeller var tvangsgiftet med eldre grever av politiske og økonomiske grunner, disse fruene var for en trubadur et spennende innslag i en triviell hverdag.

Enken og trubaduren tilbrakte mange kvelder sammen, de satt for det meste på steinbenkene ved vinduet, han holdt henne i hånden mens han fortalte henne om livet utenfor slottet. Han var en vakker ung mann med mange talenter, og enken var smigret over hans oppvartning. Hun rødmet som en rose, og han plukket blomsten. Denne morgenen ser hun sin trubadur stige til hest, den er uthvilt og opplagt, hun er stadig litt rød i kinnene etter en urolig natt; hun vet ikke at det er mer enn i hennes hjerte han har satt spor. Han snur seg i salen og løfter hånden til hilsen, ikke vet han heller at han har satt dype spor i slottets historie. Kjærligheten er ikke lett for en ung og ensom enke, spesielt når den sniker seg inn i hennes lønnkammer med en ung og smukk trubadur som synger vakre sanger.

Ni måneder senere føder hun en velskapt gutt, det hviskes og tiskes i slottets kroker. Gutten får navnet **Guillaume-Arnaud de Montech**. Familienavnet må jo føres videre, det er viktig. Livet til grevinnen er ikke lett mer, mange av folkene på slottet ser ned på henne, det hviskes og tiskes overalt, hun synes at selv veggene i salene ser bebreidende på henne. Men guttebarnet opptar all hennes tid, han er uvitende om sin herkomst og kun opptatt av å utforske sin lille verden, men ensomheten er ikke til å bære. Hun bestemmer seg for å reise til abbeden i **Belleperche** for å få trøst, og resultatet av det blir at hun for å få sjelefrelse deler noe av sin unge sønns eiendom med klosteret, det får halvparten av henne, og hun får løfte om frelse. Men denne handelen har allikevel ikke vært helt vellykket, for Vår Herre vil ha mer, så noen år senere må hun igjen dele med kirken. Det er den nye abbeden, **Pierre Mercier** av **Bellepeche**, som har bladd i gamle dokumenter, han hadde hørt rykter, og ønsker nok 1/6 av hennes sønns eiendom **Monte-Brisone**. Abbedens bror **Jaques Mercier** får også 1/6, og blir greve på slottet. Trubadurens besøk på **Monte-Brisone** har virkelig forandret hennes liv.

Grevinnen er fortvilet over sin situasjon, men har ikke noe valg, abbeden er sterk og det er Guds vilje, så hun skriver under på avtalen i november 1336. Men abbeden vil ha omgjort avtalen så **Jaques Mercier** må gi sin part tilbake til kirken en stund senere, brødrene var kommet på kant med hverandre. Dette er et spill om makt og rikdom, og kirken vinner.

Abbedens Segl

I 1461 er det abbed **Jean de Etienne** som er herre på **Monte-Brisone**, han har overtatt etter **Jean d.V. Greve av Armagnac** som sikkert også har trengt syndsforlatelse.

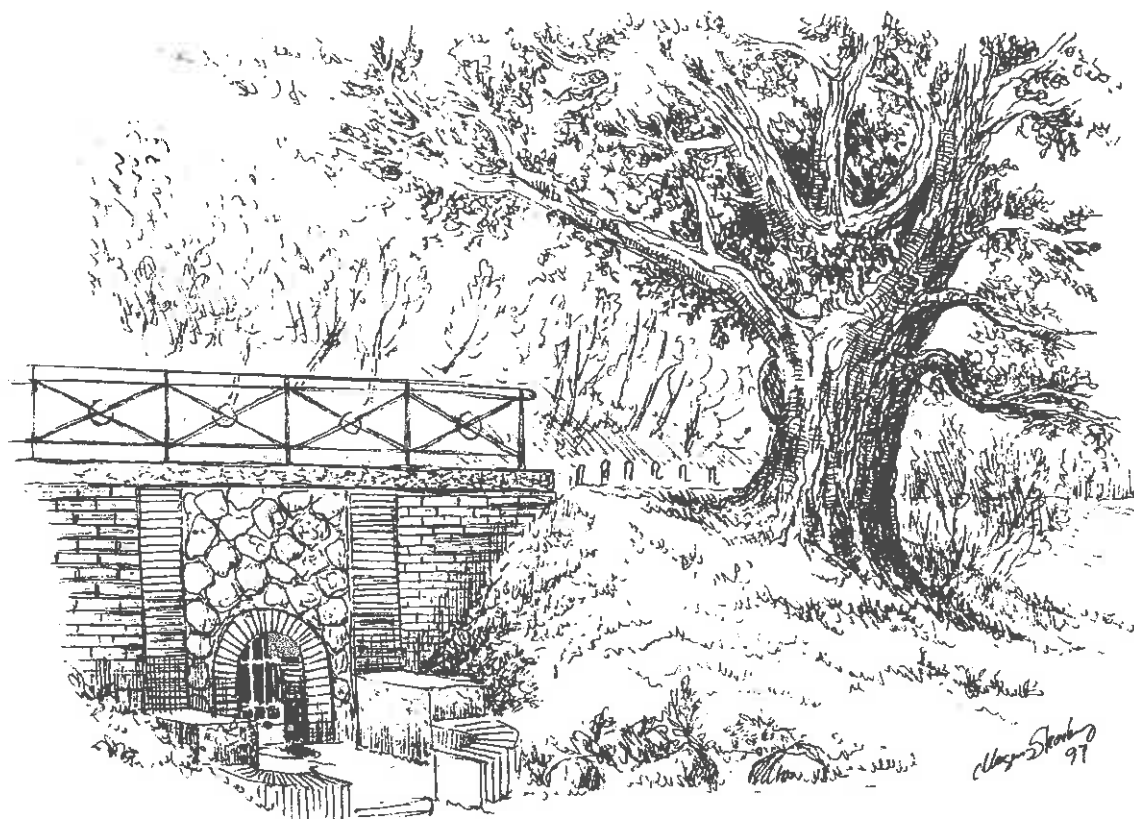
Men, så i 1541 er calvinistene på krigsstien, og det blir borgerkrig. De franske calvinister, også kalt hugenotter, herjer i området ved Toulouse, det går hardt for seg i Guds navn. Både klosteret **Belleperche** og **Chateau de Monbrison** får store skader. Hugenottene trekker seg tilbake etter utført oppdrag, og abbeden må søke kongen om tillatelse til å reparere bygningene. Denne tillatelsen får han først ved Kgl. Brev i 1563.

Nå trenger klosteret virkelig penger til reparasjoner, og **Chateau de Monbrison** blir lagt ut til salg. Under ledelse av Notarius Publicus **Ricau** fra Toulouse blir slottet solgt d.9.mai 1575 til herrene **Jean de Lamyre deLonge** og **Petit**, som nå blir grever på **Monbrison**, slottet er i dårlig forfatning, men vinmarkene er fine.

En herlig varm sommerdag i begynnelsen av juli 1579 kommer det beskjed til byen Auvillar. Den får fint besøk; det er kongen av **Navarra, Henrik IV**, som sammen med sin dronning **Margot** samt 44 cavalieres og hele kjærlighetshoffet fra slottet i Nerac, er på vei til Montaban. Dette store følget av mennesker, hester og vogner vakte oppsikt i landskapet, og folk strømmer til for å se. Unge vakre kvinner og menn som kongen hadde samlet rundt seg på sitt kjærlighetsslott i Nerac, var nå på vei til Auvillar. Kongen hadde bestemt at de skulle spise sin déjeunér og overmatte i byen, selv om han visste at byens befolkning hadde rasert grevens slott syv år tidligere mens greven var ute i krig. Byens befolkning var sure og lei av hans brutale framferd.

Kongen hadde sendt en delegasjon i forveien for å arrangere det store måltidet, finne passende herberge til de celebre gjestene, samt å kjøpe mat på gårdene og i byen. Det ble mat i store mengder, bl.a. 92 biffer, 138 lammekoteletter, 58 kalvefileter, 76 kyllinger, 1 geit, 1 påfugl, 2 fressures av får, og en fressure av kalv, masse egg, 33 store skiver røket fleisk, en mengde frukt, pluss mange småretter laget i stand av egnens befolkning. Det ble også kjøpt 2 tønner rødvin og en tønne hvitvin. Det var stor aktivitet i de små kjøkkener i Auvillar, de flinkeste konene fra gårdene omkring ble hentet til byen for å hjelpe til, alle var i sving, her skulle det bli fest. Det ble stekt og kokt og bakt over alt, køgemesteren var nervøs, for han hadde ansvaret, han var høyt og lavt, han pekte og ga ordre i øst og vest. Han hadde kjøpt vinen av grevene **de Lamyre** og **Petit** fra **Chateau de Monbrison**, som hadde fine vinmarker.

Ryktene om det store selskapet hadde spredd seg til omegnen, og folk fra nær og fjern strømmet nå til Auvillar for å få et glimt av herligheten, dette hadde ingen opplevd før, så det var trengsel overalt. Festen varte til langt ut på natten med sang, musikk og dans, og hele byen var med.

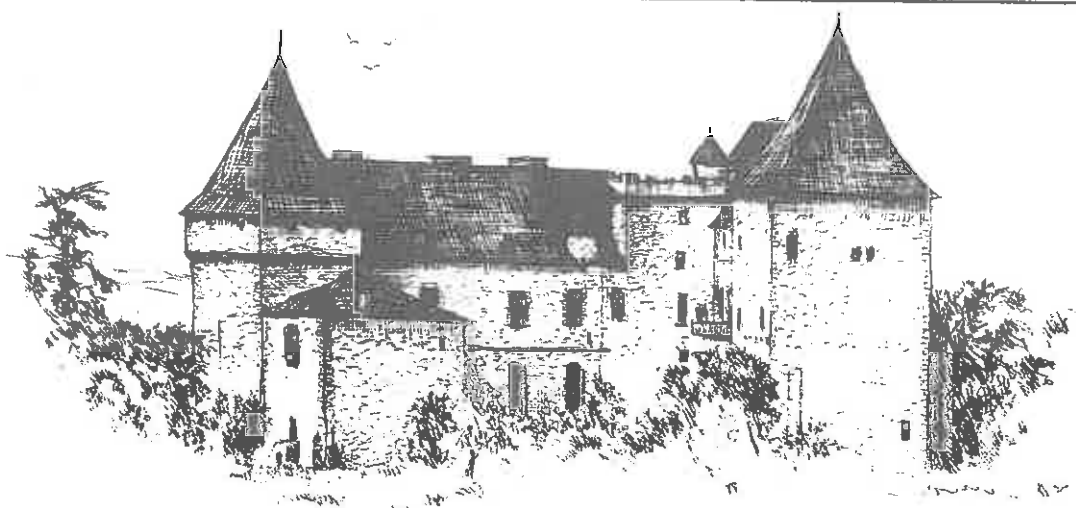

Kilden ved Merles

Etter en herlig fest og lite nattesøvn drar det store følget videre, de fleste er tunge i hodet og har røde øyne, men de skal rekke frem til La Villedieu før kvelden. Men underveis føler kongen og hans følge en veldig tørste. Veien går forbi en herlig kilde med friskt, klart vann. Kilden springer ut under et gammelt skyggefullt eiketree nær den lille byen Merles; her gjør følget stopp så alle får lesket sine ganer, de er ganske tørre etter den store festen kvelden før. Etter en stunds hvile fortsetter følget sin reise til La Villedieu

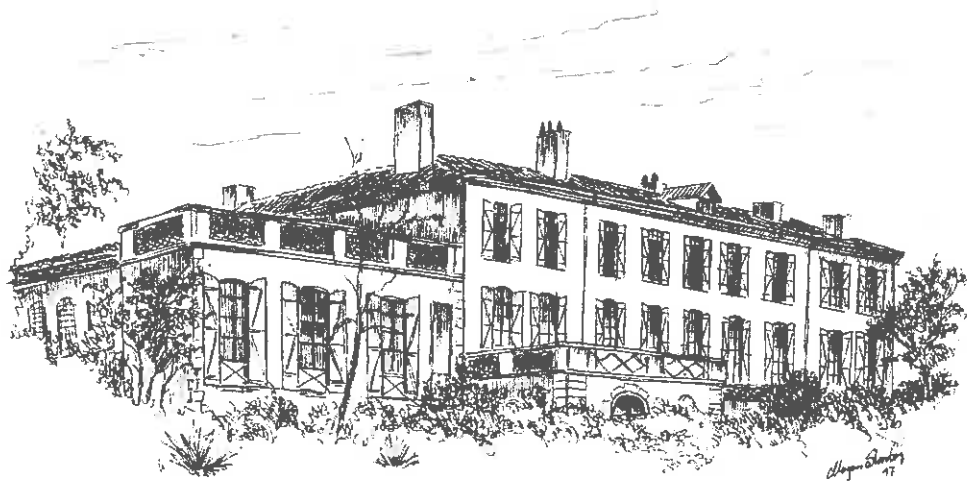
Men innbyggerne i Auvillar har hendene fulle med å rydde etter kveldens og nattens store fest, de unge pikene går rundt med drømmende øyne og hete kinn, de har lært nye skikker. Nå bandt de blomsterkranser til håret og pyntet seg med farget bånd, og de ble fjerne i blikket når de tenkte på de unge vakre herrene som hadde vært på besøk, men de var allerede langt avgårde, på vei til nye opplevelser. Denne festen ble husket i mange år, og det gamle eiketreet og kilden er der ennå og minner om det celebre besøket i Auvillar.

Den 21. oktober 1583 deler herrene **Jean de Lamyre de Longe** og **Petit** eiendommen mellom seg, og kirkens makt over **Chateau de Monbrison** er nå brutt for alltid. Fire dager senere selger **Jean de Lamyre** sin halvpart til **Jean de Salguier, Greve av Pin**. I de kommende år selges slottet en del ganger, bl.a. til **Grev Herard de Chastenet, Greve de Barast** og **de Merles**, og d.22. august 1634 til **Pierre de Longe** og **Daniel Petit**, de var grever på **Monbrison** til 1701. Folkene på **Chateau de Monbrison** lever en utrygg tilværelse med stadig nye eiere å forholde seg til, men de passer sin daglige dont og følger med i det som foregår omkring dem. Så til slutt, i 1736, kommer slekten **Conqueré** til **Chateau de Monbrison**, det er greve **Jean Conqueré de Cave** som arver slottet, og han flytter inn med sin grevinne samt deres nyfødte sønn som får navnet **Henri**.

Chateau de Goudourville

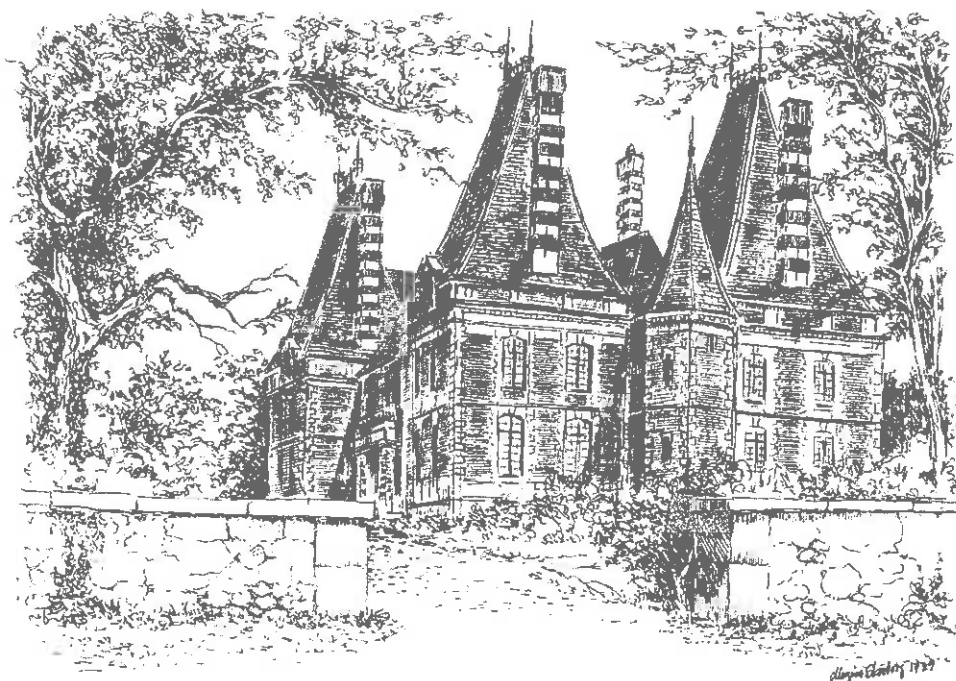
Naboene i omegnen til Auvillar var nysgjerrige på familien **Conqueré**, som var de nye eiere på **Chateau de Monbrison**. Greven på **Chateau Goudourville** like ved Valence ønsket å se den nye familien til dejeuner på sitt slott. Familien **Conqueré** takket ja, og en dag med vår i luften blir stasvognen kjørt frem og fylt med glade, forventningsfulle mennesker som skal til **Chateau Goudourville**. Veien går over Auvillar, så med ferge over Garonne, videre til Valence og opp i åslandet hvor slottet ligger. Begge grevefamiliene er spente på møtet, det er dekket til fest i riddersalen hvor det er ild i den store peisen, og duften av stekt and sniker seg inn i neseborene. Etter en vellykket dejeuner ønsker greven å vise gjestene rundt i slottet. Der er mange vakre rom og saler, og til slutt er alle gjestene samlet på toppen av utsiktstårnet hvor greven har montert sin nyervervelse, et «**Point de Vue**», en plate som viser retningen til alle de synlige severdighetene i området. Greven er stolt når han kan vise sine gjester at **Chateau de Monbrison** også er inngravert på platen; gjestene var tydelig imponerte. Etter noen forfriskninger og litt vin tar familien **Conqueré** avskjed og takker for seg. Det har vært en begivenhetsrik dag, og turen hjem gir tid til ettertanke.

Chateau de Monbrison slik det så ut omkring 1860 like før det ble revet

I 1778 er sønnen **Henri I** klar til å overta ansvaret for slottet, han er nå 42 år, gift med **Pénélope Ainslie**, det er nye tider på **Monbrison**. Med ham kom det også friske krefter til slottet. Det gamle slottet hadde forfalt - tiden hadde løpt fra det. Hugenottene hadde også satt sine spor, og den nye eieren hadde planer, han hadde sett den nye trenden innen byggestilen. I 1782 må det gamle slottet vike for å gi plass for en mer tidsmessig og herskkelig bygning i to etasjer, uten tårn og annen staffasje, bygget på grunnmuren til det gamle slottets hovedbygning. Familien **Conqueré de Monbrison** er fornøyd med bygningen, som representerer en helt ny tid innen byggestil og innredning. Den er praktisk, lett å holde vedlike, overkommelig på alle måter i motsetning til det gamle slottet. I parken blir det også anlagt et familiegravsted. Med den nye tiden følger også andre skikker og spisevaner, likedan

utvikler den personlige hygieneg seg. Slike forandringer krever bl.a. mer vann, og den gamle brønnen blir for liten, men på marken nedenfor slottet finnes en gammel kilde som kan brukes. Der er det mye vann hele året, så nå bygger greven et stort og moderne vaskehus hvor vaskepikeene kan stå i le for vær og vind. Vaskehuset får rennende vann, lagt ut i et system av kanaler fra kilden til en liten kunstig sjø, som ved hjelp av sluseporter lager vanntrykk i vaskehuset. Det blir også anlagt et gartneri med moderne veksthus hvor varmen kan reguleres, det blir anlagt mistbenker til blomster og kjøkkenurter, og alt dette trenger vann. Dette er nok den spirende begynnelsen til den tekniske utvikling i Syd- Frankrike på 1800-tallet.

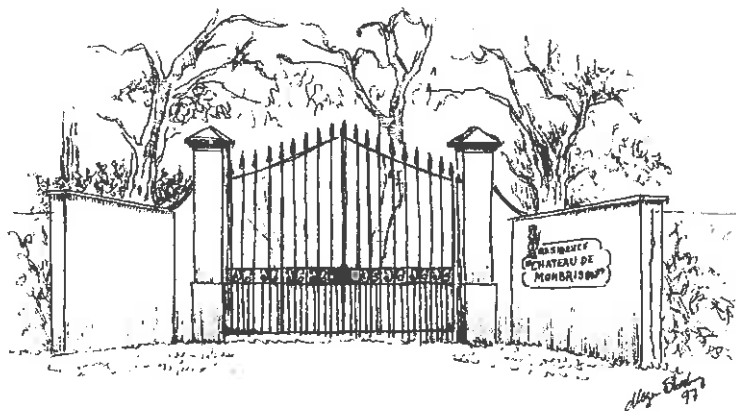
Chateau de Monbrison

I 1825 dør grev **Henri**, 89 år gammel og mett av dage, og året etter er det hans hustru **Pénélope Ainslie** som forlater denne verden, 87 år gammel. Begge to ble de første som ble begravet på den lille kirkegården i parken. (Grav nr. 1 og 2). Sønnen til **Penelope Ainslie** og **Henri Conqueré de Monbrison**, **Paul George** ble født i 1765. Han gifter seg i moden alder med den 20 år yngre **Olympe Rigail de Lastours**. Hun var født i 1777. **Paul George** dør i 1846, 81 år gammel. (Grav nr. 3). Han hadde mistet **Olympe Rigail** to år tidligere, i 1844. Hun ble 63 år. Jeg vet ikke hvor hun er begravet. deres sønn, **Jaques Edouard** ble født i 1798, han var 48 år da faren døde. **Jaques Edouard** var gift med **Laura Louise de Missy** som var født i 1805. Hun var datter av borgermester **Samuel de Missy** i La Rochelle. **Jaques Edouard** døde 1865, 67 år gammel, (Grav nr. 4), og hans hustru **Laura Louise** døde fem år senere, i 1870, 65 år gammel. (Grav nr 5). **Marie Louise Esther Liege** var enke etter **Samuel Paul David Joseph de Missy**, som jeg ikke vet noe om, men enken ligger begravet i parken. (Grav nr. 6). Slektskapet til **Jaques Edouard** (Grav nr. 4), er helt klart, men jeg vet ikke på hvilken måte. I 1826 blir det født et guttebarn på **Monbrison**, hvem som er foreldre til barnet vet jeg ikke, men han får navnet **Robert Labat de Vevens**. Han dør året etter, og blir av en eller annen grunn begravet litt utenfor rekken. (Grav nr 10). Samme år fødes et annet guttebarn; han er sønn av **Jaques Edouard Conqueré de Monbrison**, (Grav nr. 4), og **Laure Louise de Missy**. Han får navnet **Henri Samuel Andre Philippe Conqueré de Monbrison**, og det er han som skal bygge det slott vi har i parken i dag. 4 år gammel får han en bror som blir døpt **George Conqueré de Monbrison**. Han blir i

moden alder byggherre på **Chateau St. Roch**, et riktig «Torneroseslott» med en praktfull park med mange sjeldne trær. Det er hans venn statsgartneren i Versailles som er mester for den. Parken kan anbefales, den er verdt et besøk.

Men det er greve **Henri Samuel Andre Philippe de Monbrison**, gift med **Amelie Hottinger**, som i 1857 begynner å bygge **Chateau de Monbrison**. Tiden har løpt fra det gamle slottet, eller skal vi kalle det et herskapshus, det fikk en begrenset levetid, tiden krevde mer pompøs romantikk, nostalgien har gjort sitt inntog, og den nye greven vil ha slott med tårn. Broren bygger slott med mange tårn og fint stukk på den andre siden av dalen, så her må det handles, og i 1857 er håndverkerne i full sving på **Chateau de Monbrison**. Kirken må også vekk, greven er jo protestant. Han vil ikke ha en katolsk kirke som nabo i sin park. Kirken rives ned og bygges opp nede ved veien til Auvillar, men greven lar gavlen stå igjen som en romantisk dekorasjon i parken; det hadde han sett andre steder.

Greven bygger det nye slottet i «nyrenessanse»-stil med fem tårn og mange fine gesimser, og mye stukk. Slottet er en pryd for parken, som også får merke den nye tiden. Det plantes eksotiske trær, det anlegges nye ganger og veier, parken blir inngjerdet og får mange flotte innkjørsler med vakre smijersporter. Det er en spennende tid for familien **Conquére de Monbrison**.

Greven var kaptein i kavalleriet under den fransk-tyske krigen 1870-71. Han falt i slaget ved Montretut 21. januar 1871, og ligger nå begravet i parken på sitt elskede **Monbrison**. En gate i Paris er oppkalt etter ham. (Grav nr. 7). Broren, **George**, lever på sitt slott **St. Roch** til han dør i 1906. Han blir begravet ved siden av **Henri Philippe** i parken. (Grav nr. 8). Den siste greven på slottet var **Christian de Monbrison**, som er født og oppvokst på **St. Roch**. Han kjøpte det i 1960, og solgte det i 1975 til en herr **Bonhomme** fra Paris, og i 1986 ble det solgt videre til **Bent Ole Retvig** som har skapt det slott vi har i dag.

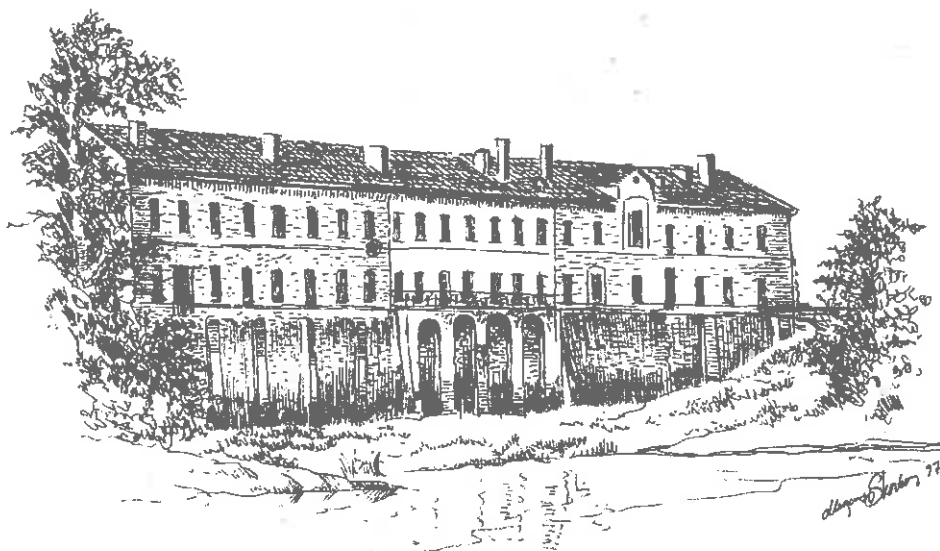
Gilles Conquére de Monbrison, som var bror til **Christian de Monbrison** er den siste i familien som er begravet på kirkegården. (Grav nr.13.)

Familien Conqueré de Monbrison.

Jean Conqueré de Cave kommer til **Chateau de Monbrison** i 1736.

Nr. 1 Pénélope Ainslie	f. 1739	d. 1826	87 år gml.
Nr. 2 Henri Conqueré de Monbrison	f. 1736	d. 1825	89 år gml.
Nr. 3 Paul George Conqueré de Monbrison	f. 1765	d. 1846	81 år gml.
Nr. 4 Jaques Édouard Conqueré de Monbrison	f. 1798	d. 1865	67 år gml.
Nr. 5 Laure Louise de Missy	f. 1805	d. 1870	65 år gml.
Nr. 6 Marie Louise Esther Liége enke etter Samuel Paul David Josep de Missy	f. 1766	d. 1837	71 år gml.
Nr. 7 Henri Samuel Andre Philippe Conqueré de Monbrison	f. 1826	d. 1871	45 år gml.
Nr. 8 George Conqueré de Monbrison	f. 1830	d. 1906	76 år gml.
Nr. 9 Adrienne Amélie Dassier	f. 1836	d. 1907	71 år gml.
Nr. 10 Robert Labat de Vevens	f. 1826	d. 1827	1 år gml.
Nr. 13 Gilles Conqueré de Monbrison	f. 1920	d. 1969	49 år gml.

Belleperche

ETTERORD

Det gamle klosteret **Belleperche**, som ligger ved Garonne litt syd for Castelsarrasin, har spilt en stor rolle i **Chateau de Monbrison's** historie. Klosteret eide store landområder ved Garonne. Årsaken til dette var at abbeden var meget generøs med å gi syndsforlatelse i bytte for fast eiendom, og adelen ville gjerne stå seg godt med kirken etter at de hadde vist seg vennligsinnet mot kjettersekten som dominerte området på tolvhundretallet, noe som ikke var populært hos abbeden. Han var både en mektig og farlig mann. På den måten fikk kirken stor innflytelse i området, og på **Chateau de Monbrison's** historie. Det opprinnelige navn på slottet var **Sancti Rochi de Monte-Brison**, det nåværende navn fikk det senere, antakelig fordi **St. Roch** på et tidspunkt ble eget baroni.

Eierforholdet:

år 1223 Seguin de Joncars.

1245 Na Pardailhas gift med Raymond-Armand I. av Preissac.

1252 Bernard-Ainard du Bouzet

1275 Abbed Guillaume Jaufere og Grev Raymond-Bernard de Montech.

1199 Helier de Tallyrand av Perigord.

1300 Guillaume-Arnaud de Montech.

1336 Pierre Mercier av Belleperche og Jaques Mercier.

1370 Jean d.V. Greve av Armagnac.

1461 Abbed Jean de Etienne.

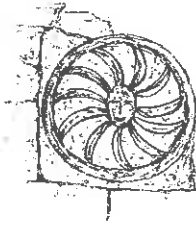
1575 Jean de Lamyre de Longe og Petit

1583 Jean de Salguier Greve av Pin

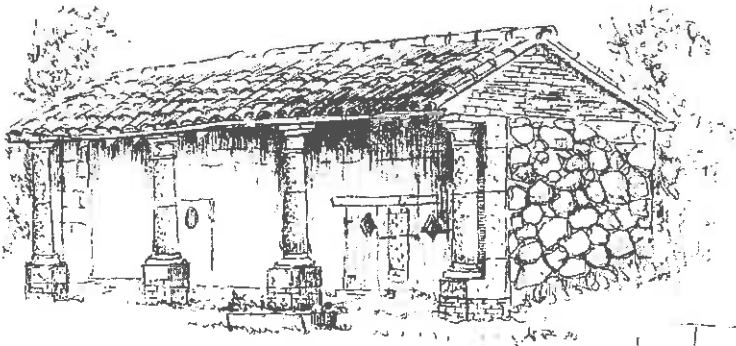
1736 Jean Conqueré de Lacave

1787 Henry Conqueré de Monbrison.

Det eldste slottet på Monbrison har etter all sannsynlighet hatt den sydfranske «**Chateaufort**»-stil, en lukket borggård med firkantede forsvarstårn i sandsten, som vi finner på slott fra samme tid i området, hvor også kirken inngår som en del av komplekset. Forhøyningen mellom slottet og kirkeruinen kan muligens dekke over rester fra det eldste slottet. Men det finnes også opptegnelser som omtaler et slott her så tidlig som år 1070. Det finnes mange synlige spor etter tidligere slottsbygninger i det nåværende slottet samt i området utenfor. De hvelvede åpninger innenfor inngangen til fellesrommene i kjelleren viser tydelige spor etter eldre inngangspartier og

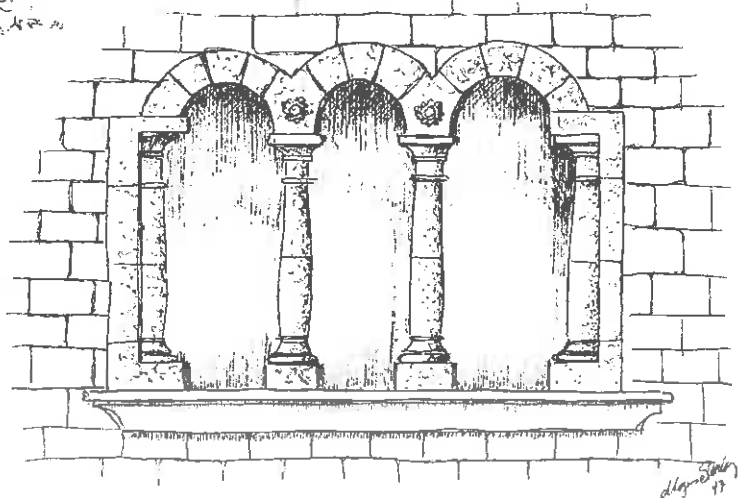

grunnmurer, likedan er vindusåpningene i endeveggen i fellesrommet bevis på gammel yttermur. Det fortelles også at det skal finnes et stort hvelvet rom under gulvet i vårt fellesrom med plass til flere hester, likedan støtte man på en hvelvet gang i terrenget foran slottet under ombygningen i 1986. Denne ble umiddelbart dekket til igjen for å unngå forsinkelser i ombyggingsarbeidet. I kjelleren i leilighet F finnes rester etter en trapp som tilsynelatende kan ha gått videre ned en etasje. Dette er kun spekulasjon, men i gangen ved leilighet A og B finnes en trapp som helt klart er eldre enn det nåværende slottet. I sidebygningen, hvor det var vinproduksjon i gamle dager, finnes også spor etter vindusåpninger som er vanskelig å tidfeste.

På kirkeruinens kortsida, og på mølleruin- en, finnes to stenansikter med flammende solkrans, som biskop **Antoine d. Alamand** begynte å smykke hus og vinduer i vårt område med allerede i slutten av 1400-tallet. Det er også sannsynlig at den gamle brønnen i parken foran slottet lå inne i borggården i det eldste slottet. Det var en livsbetingelse på den tid.

På veien fra **Monbrison** gjennom epleha- gen mot **Auvillar**, ligger bondegården til familien **Bacque**; den har et gammelt uthus som er lett synlig fra veien. Bygningens front bæres av fire gamle søyler i sandsten, og disse noe malplasserte søyler må etter all sannsynlighet stamme fra et vindu på det eldste slottet. Alt dette er jo nok speku- lasjoner, men dog med en viss forankring i de restene vi ser.

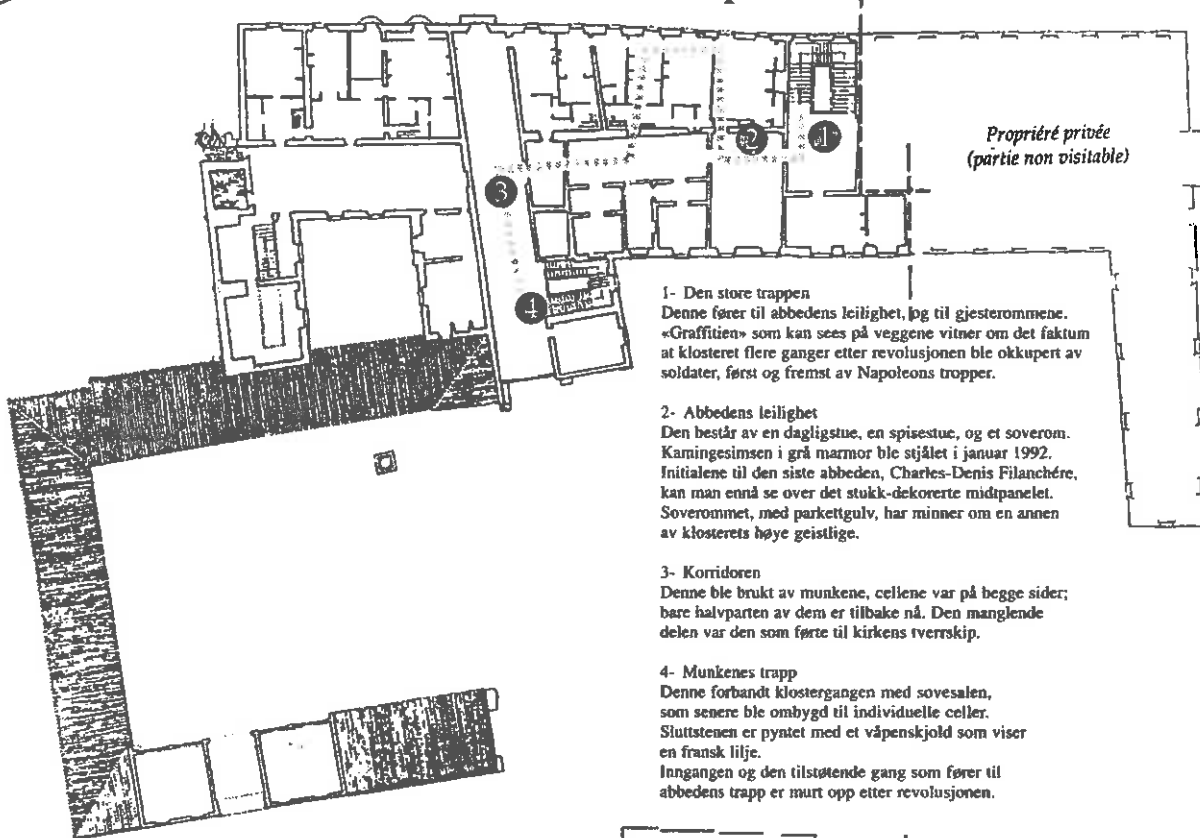

Dette eldste slottet ble antagelig revet på slutten av 1700-tallet til fordel for en mer moderne bygning i to etasjer med omtrent samme grunnplan. Denne bygningen ble etter all sannsynlighet revet i 1857, samtidig med kirken, for å gi plass til det vakre slott som pryder parken i dag.

Den siste eier før **Chateau de Monbrison A/S** ble etablert, var **Bent Ole Retvig**, som vi er stor takk skyldig. Han så mulighetene i prosjektet, og har gitt aksjonærene et meget attraktivt feriested og kulturminne som det er vår plikt og vårt ansvar å verne om.

Mogens Skovborg.

Klosteret Belleperche

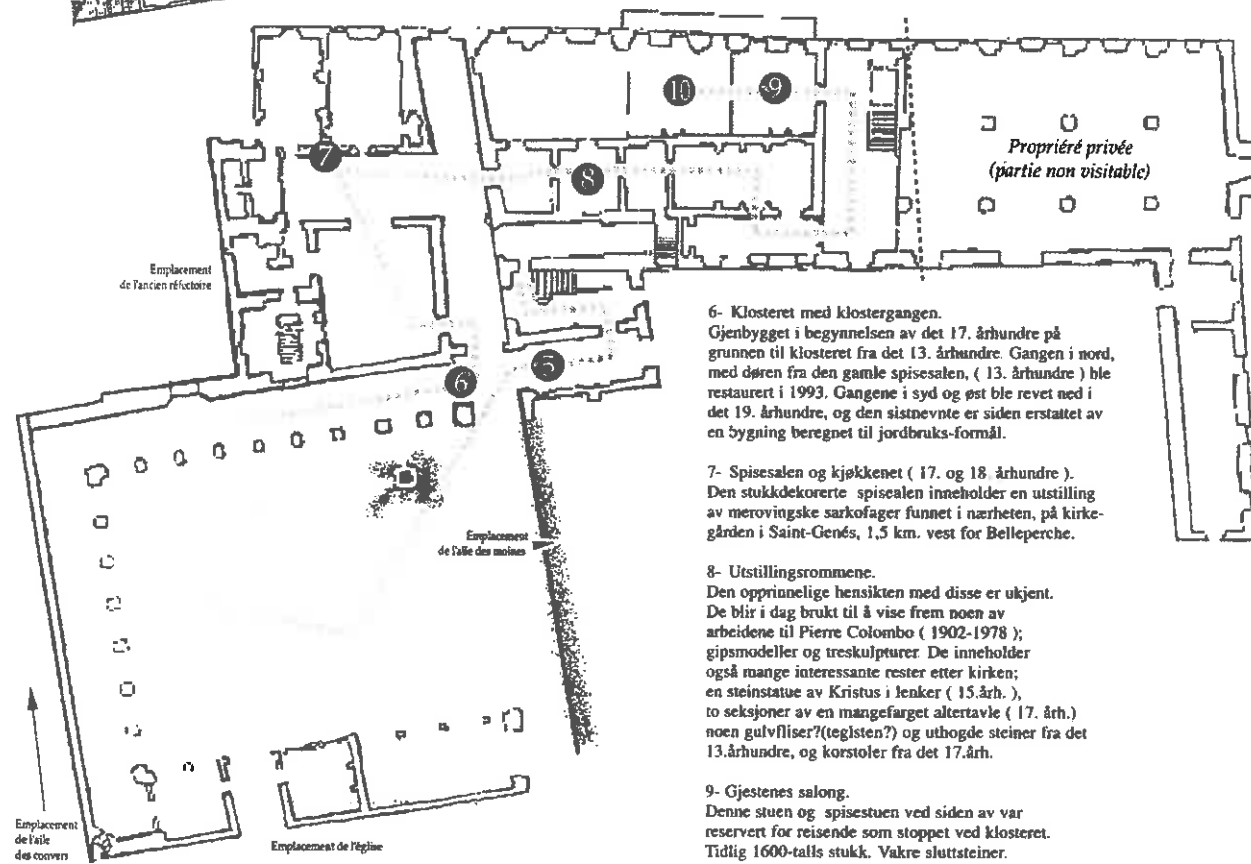

1- Den store trappen
Denne fører til abbedens leilighet, løy til gjesterommene. «Graffiti» som kan sees på veggene vitner om det faktum at klosteret flere ganger etter revolusjonen ble okkupert av soldater, først og fremst av Napoleons tropper.

2- Abbedens leilighet
Den består av en dagligstue, en spisestue, og et soverom. Kamingesimsen i grå marmor ble stjålet i januar 1992. Initialene til den siste abbeden, Charles-Denis Filanchère, kan man ennå se over det stukk-dekorerte midspanelet. Soverommet, med parkettgulv, har minner om en annen av klosterets høye geistlige.

3- Korridoren
Denne ble brukt av munkene, cellene var på begge sider; bare halvparten av dem er tilbake nå. Den manglende delen var den som førte til kirkens tverrskip.

4- Munkenes trapp
Denne forbandt klostergangen med sovesalen, som senere ble ombygd til individuelle celler. Sluttsteinen er pyntet med et våpenskjold som viser en fransk lilje. Inngangen og den tilstøtende gang som fører til abbedens trapp er murt opp etter revolusjonen.

6- Klosteret med klostergangen.
Gjenbygget i begynnelsen av det 17. århundre på grunnen til klosteret fra det 13. århundre. Gangen i nord, med døren fra den gamle spisestuen, (13. århundre) ble restaurert i 1993. Gangene i syd og øst ble revet ned i det 19. århundre, og den sistnevnte er siden erstattet av en bygning beregnet til jordbruks-formål.

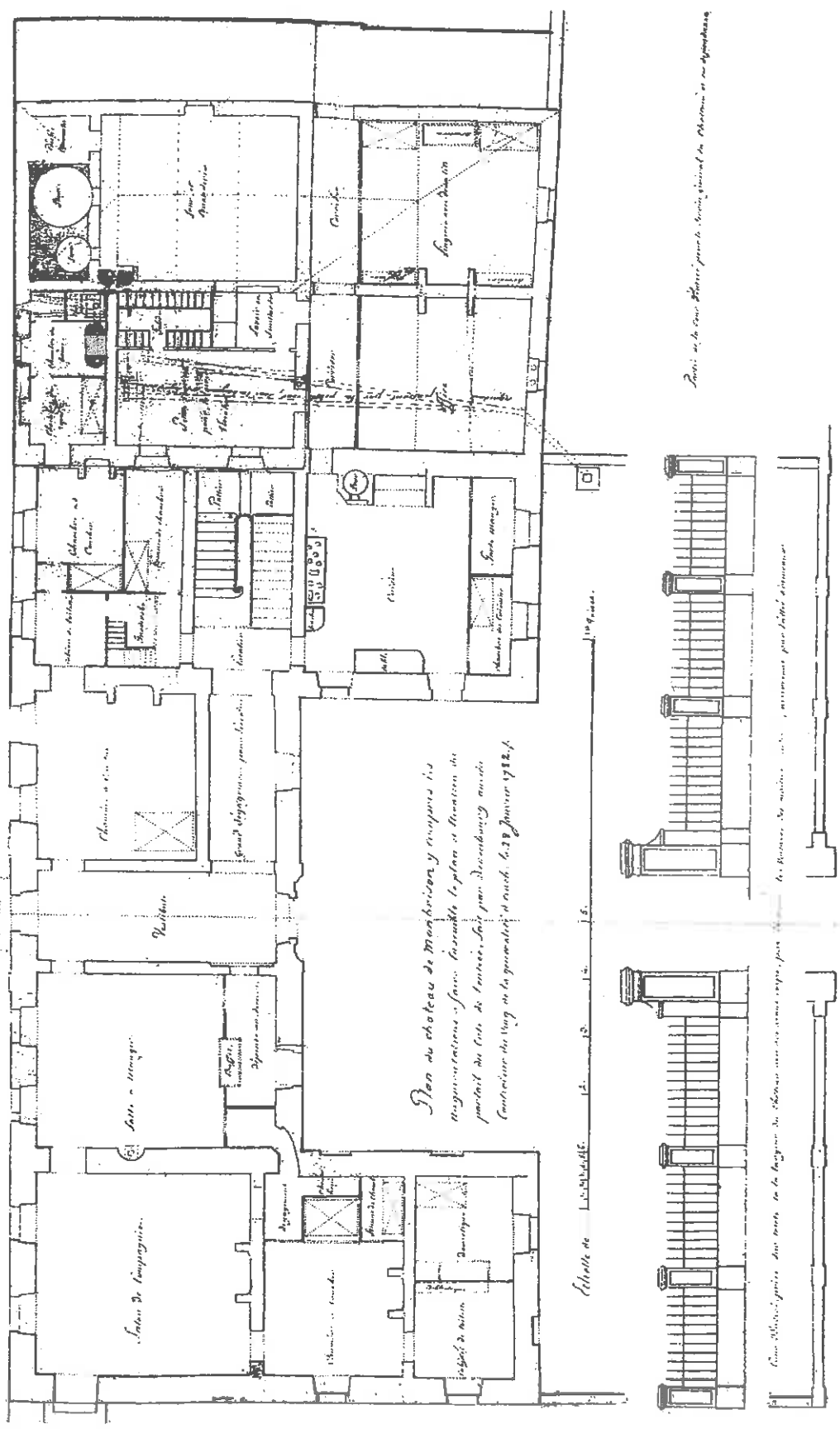
7- Spisestuen og kjøkkenet (17. og 18. århundre).
Den stukkdekorerte spisealen inneholder en utstilling av merovingiske sarkofager funnet i nærheten, på kirkegården i Saint-Genés, 1,5 km. vest for Belleperche.

8- Utstillingsrommene.
Den opprinnelige hensikten med disse er ukjent. De blir i dag brukt til å vise frem noen av arbeidene til Pierre Colombo (1902-1978); gipsmodeller og treskulpturer. De inneholder også mange interessante rester etter kirken; en steinstatue av Kristus i lenker (15. årh.), to seksjoner av en mangefarget altertavle (17. årh.) noen gulvfliser (teglsten?) og utbode steiner fra det 13. århundre, og korstoler fra det 17. årh.

9- Gjestenes salong.
Denne stuen og spisestuen ved siden av var reservert for reisende som stoppet ved klosteret. Tidlig 1600-talls stukk. Vakre sluttsteiner. Kamingesimsen, som ble stjålet i 1992, er erstattet av en kopi i stukk.

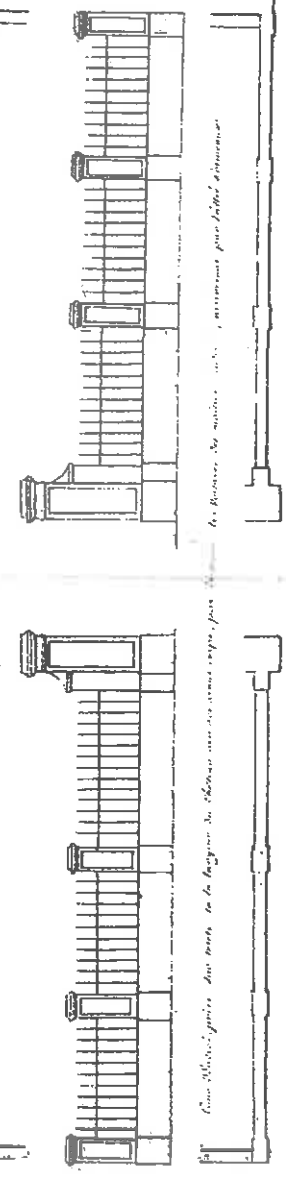
10- Spisestuen
Interessant kamingesims i mangefarget marmor, over hvilken man kan se en uvanlig dekorasjon som viser et villsvinhode med eselører.

5- Passasjen
Dette er den eneste delen som er igjen av bygningene fra det 13. århundre. De elegante, gotiske hvelvingene er støttet opp av kapitél som kanskje stammer fra det originale klosteret. Passasjen bandt sammen klosteret med uthusene. De to gjenmurte dørene åpnet inn til samtaleværelset i klosteret.

*Plan du château de Monbrison, compris les
 augmentations - sans la rampe le plan et l'élévation de
 portail du côté de l'entrée. Fait par J. de La Roche
 Contrôleur du Roy et le géomètre d'arch. le 28 Janvier 1782.*

Plan de la Cour d'entrée par le côté oriental du Château et son appartenance

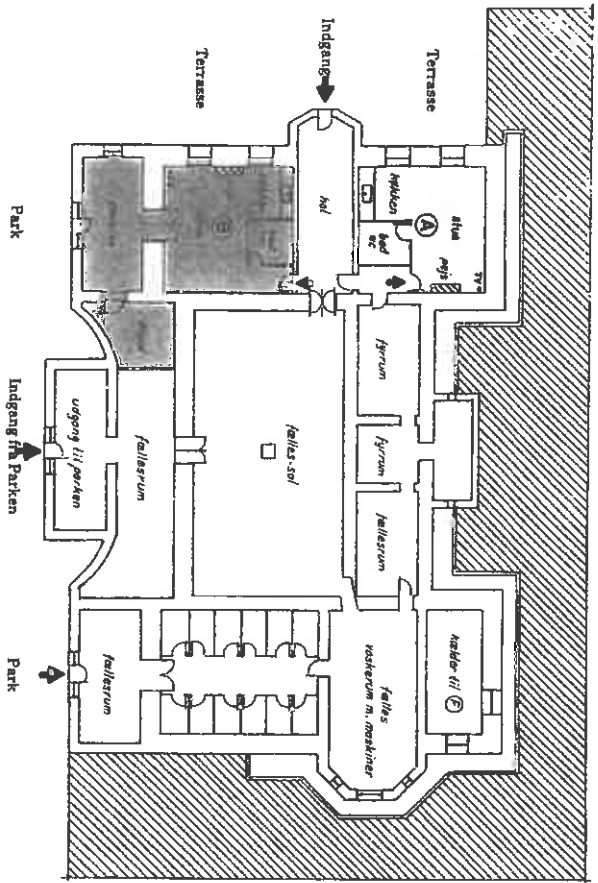

Cour d'entrée par le côté oriental du Château et son appartenance

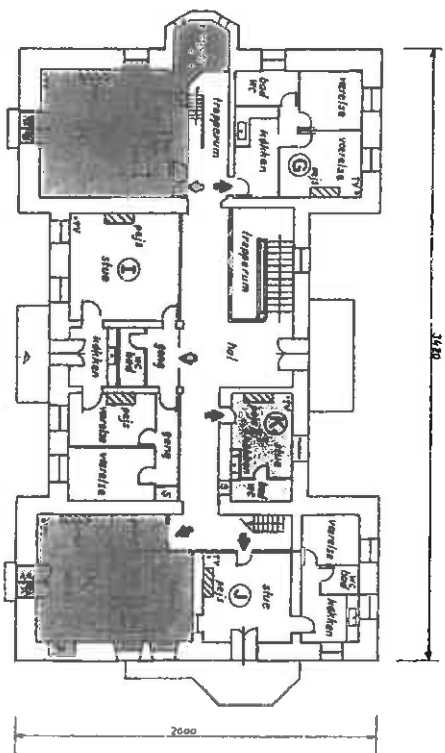
Le Château de Monbrison - l'élévation par le côté oriental

- 1) Plantegning av Château de Monbrison:
 datert 28. januar 1782.
 Det fremgår tydelig at høyre side av bygningen
 er tegnet over en grunnmur fra et eldre slott.

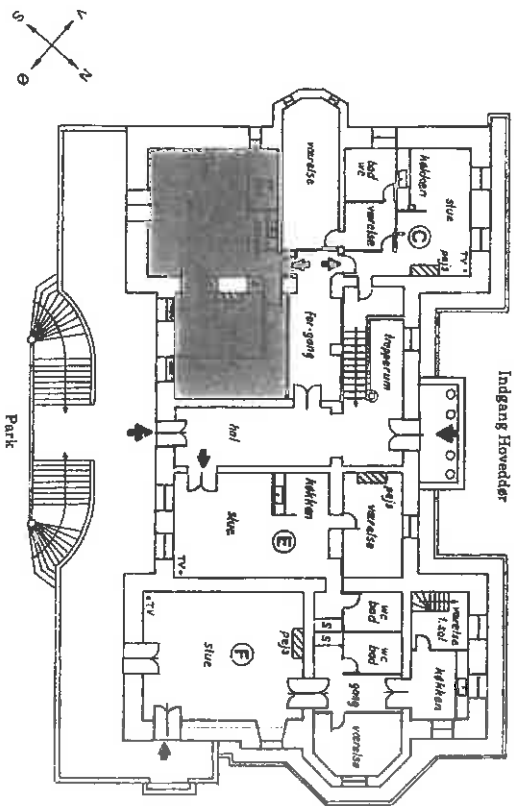
UNDER-ETAGE 3,4,4 & R

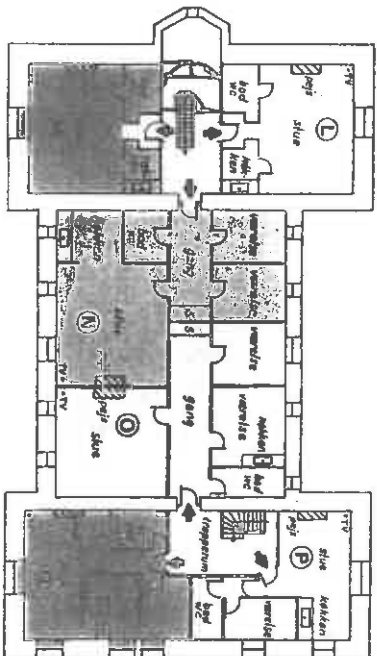
1. ETAGE Bolig G, H, I, J, K, R

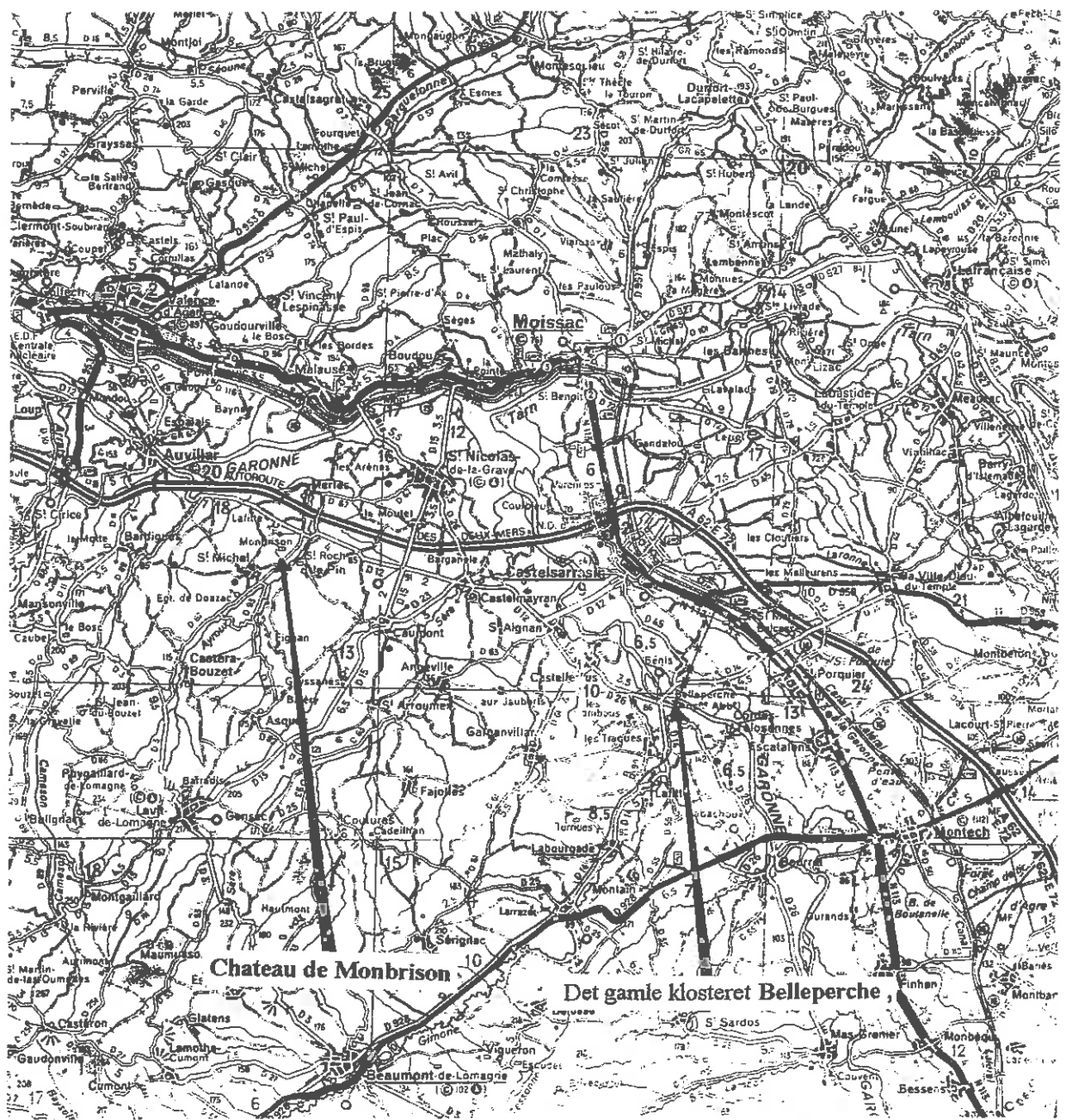
STUE-ETAGE Bolig C, D, E, F

2. ETAGE Bolig L, M, N, O, P, Q

2) Plantegning over Chateau de Monbrison
slik det er innrettet nå.

KILDER: Documents historiques sur le Tarn et Garonne
av N. Francois Mouleng, bind III, side 388 - 392.

Geographie du departement de Tarn et Garonne
av Adolpe Joanne, side 54.

Histoire d'Auillar
av Georges Lacarriere, side 166.

Greve Christian Conquere de Monbrison.

Kart side 2-3, 24-25, carte de Cassini fra 1700- tallet.

Den gamle gravplads i parken

ICI REPOSE
 PÉNÉLOPE AINSLIE
 VEUVE DE HENRI DE CONQUERÉ
 DE MONBRISON
 NÉE EN 1739
 MORTE LE 29 NOVEMBRE 1826
 AU CHATEAU DE MONBRISON

1

ICI REPOSE
 HENRI CONQUERÉ DE MONBRISON
 NÉ EN 1736
 MORT LE 18 JANVIER 1825
 AU CHATEAU DE MONBRISON

2

ICI REPOSE
 PAUL GEORGE
 CONQUERÉ DE MONBRISON
 NÉ LE 3 FEVRIER 1765
 MORT LE 8 JANVIER 1846
 AU CHATEAU DE MONBRISON

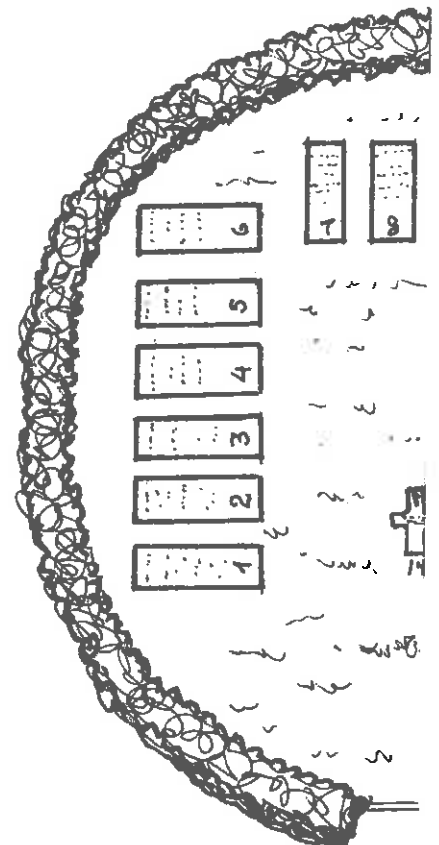
3

ICI REPOSE
 JAKES ÉDOUARD
 CONQUERÉ DE MONBRISON
 NÉ LE 10 AOÛT 1798
 MORT LE 23 JANVIER 1865
 AU CHATEAU ST ROCH

4

ICI REPOSE
 LAURE LOUISE DE MISSY
 VEUVE DE ÉDOUARD
 CONQUERÉ DE MONBRISON
 NÉE LE 2 FEVRIER 1805
 MORTE LE 1 JANVIER 1870
 A AMSTERDAM
 BIEN HEUREUX SONT CEUX
 QUI ÉCOUTENT LA PAROLE DE DIEU
 ET QUI LA GARDENT
 SELON ST LUC XI 28

5

14.

Jattends iheure
 Je suis la resurection et la vie
 St. Jean Charp.XI 23

ICI REPOSE

MARIE LOUISE ESTHER LIÈGE

VEUVE DE SAMUEL PAUL DAVID

JOSEPH DE MISSY

NÉE EN 1766

MORTE LE 21 SEPTEMBRE 1837

AU CHATEAU DE MONBRISON

6

ICI REPOSE

HENRI SAMUEL ANDRE PHILIPPE

CONQUÉRÉ DE MONBRISON

NÉ LE 20 OCTOBRE 1826

AU CHATEAU DE MONBRISON

MORT POUR LA DÉFENSE DE LA PATRIE

LE 21 JANVIER 1871

QUICONQUE CHERCHERA À SAUVER SA VIE

L'A PERDRA

QUICONQUE L'A PERDRA

L'A RETROUVERA

SELON St LUC XVII 35

7

ICI REPOSE

GEORGE CONQUÉRÉ DE MONBRISON

NÉ A LA ROCHELLE LE 20 NOVEMBRE

1830

MORT A PAU LE 11 JANVIER

1906

HEUREUX SONT DÈS À PRÉSENT

LES MORTS QUI MEURENT DANS LE SEIGNEUR

OUI DIT L'ESPRIT

ILS SE REPOSENT DE LEURS TRAVAUX

ET LEURS OEUVRES LES SUIVENT

APOCALYPSE XIV

8

ADRIENNE AMÉLIE DASSIER

ÉPOUSE DE GEORGE DE MONBRISON

NÉE A PARIS LE 2 JUILLET 1838

MORTE À PAU LE 7 MARS 1907

L'ÉTERNEL EST MA DÉLIVRANCE

DE QUI AURAI-JE PEUR

PS XXVII

NE CRAINS POINT CAR JE T'AI RACHETÉ

ET JE T'AI APPELÉ PAR TON NOM

TU ES A MOI

PS XLIII

9

ICI REPOSE

ROBERT LABAT DE VEVENS

NÉ LE 12 NOVEMBRE 1826

MORT LE 25 SEPTEMBRE 1877

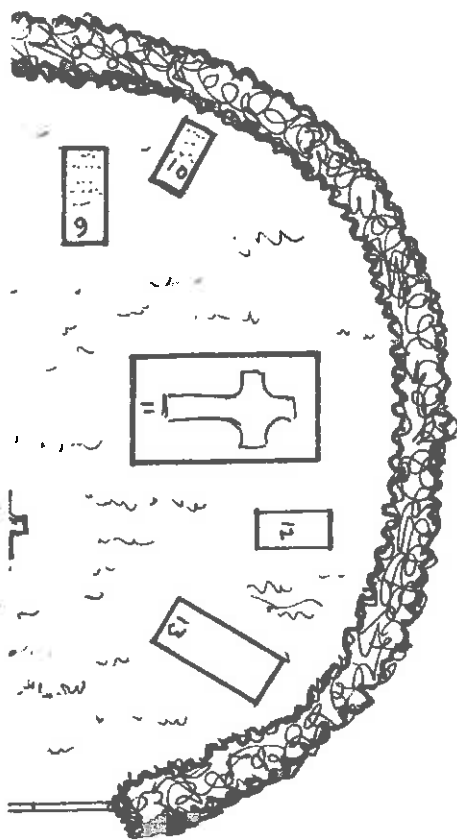
AU CHATEAU DE MONBRISON

J'ATTENDS L'HEURE

JE SUIS LA RÉSURRECTION ET LA VIE

St JEAN CHAP XI

10

13

Ici repose
Gilles Conquere de Monbrison
Ne le 20-5-1920 mort le 5-12-1969

